

Ongegeneerd positief en naïef droombeeld van de toekomst

THEATER THE CLOUD

★★★★★

Toneelgroep Space kijkt met onbevangen spel en zelfspot vanuit het jaar 2060 terug op 2010.

ALMERE Voordat 'de wolk' - een aan-
doenlijk gevaarte met lichtjes en vogel-
tjes dat als een halo boven de to-
neelvloer hangt - onze planeet har-
moniseerde, was het met ons mensen
treurig gesteld. We waren voortdu-
rend zoekende, gedroegen ons mach-
teloos en lijdzaam, konden geen keu-
zes maken en probeerden aan opge-
legde idealen te voldoen. We kookten
levende planten en dieren en keken
wel veertien jaar van ons leven t eledi-
sie.

In *The Cloud* kijkt toneelgroep Space
vanuit het jaar 2060 terug op die on-
gelukkige historie die tot een kook-
punt kwam in het jaar 2010. Al doen-
de schotelte ze meteen een onge-
neerd positief en naïef droombeeld
van de toekomst voor, te pruimen
door het onbevangen spel en de inci-
dentele zelfspot van Petra Ar dai (te-
vens regisseur), Luc van Loo en Li
Yang, een fantastische, Chinees-Hon-
gaarse operazangeres die staat voor al
het goede dat de nieuwe wereld - em-
pathisch en vol gemeenschapszin
- kenmerkt.

De laatste jaren werkt Space conse-
quent op de rand van fictie en docu-
mentaire. In *The Cloud* is deze twee-
deligheid tot het uiterste doorgetrok-
ken: onze verkenningstocht door het
museum van 2010 begint met een
voorstelling in het theater ('een gere-
construeerde woning') en wordt ver-
volgd met een audiotour door de stad
(het openluchtmuseum'), waarbij
een vooraf opgenomen hoorspel
wordt gecombineerd met live comen-
taar en interventies zoals inter-
views met nietsvermoedende voorbij-

Beeld uit *The Cloud*.

Foto Imre Kővágó Nagy

gangers ('goed getrainde museum-
medewerkers').

In Almere Haven, waar de uitgestel-
de (Nederlandse) première van de se-
rie internationale *The Cloud*-voorstel-
lingen plaatshad, werkte de vermeng-
ing wonderbaarlijk goed. Alles wat
je op straat ziet en hoort, plaats je met
groot gemak in het fictieve kader dat
eerder is geschetst. Een muurschilder-
ing van wilde plantenslierten tekent
inderdaad de wanhoop van de
mensen uit 2010. Het wantrouwen
waarmee wij worden bekeken, is
eveneens veelzeggend (en niet ge-
woon te begrijpen) en de mevrouw
die het journaal mijdt omdat ze de el-
lende van de wereld niet wil weten, is

een typisch gevalletje van ontken-
ning.

Alleen aan het tempo en de timing
moet nog worden gesleuteld; er zaten
te veel gaten en uitgerekte momen-
ten in de wandeling. Een intensievere
interactie met de locatie is absoluut
nodig. Maar: chapeau voor de kunst-
enaar die een groep vreemden weet te
verleiden deel te nemen aan een slot-
ceremonie waarbij een watermeloen
de functie van het heilige brood ver-
vult en bijna iedereen vroom in de
kring een wens doet.

Mirjam van der Linden

The Cloud. 14/5, Corrosia! Theater de
Roestbak, Almere. tgspace.nl.